

Arrest

nr. 122 974 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 januari 2009 werd verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf. Diezelfde dag besliste de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een vordering in tot schorsing van de tenuitvoerlegging in die

door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen (RvV 3 februari 2009, nr. 22 665).

1.2. Op 9 februari 2009 werd verzoekster gerepatrieerd naar Istanbul.

1.3. Het tegen de in punt 1.1. vermelde beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring werd door de Raad verworpen (RvV 15 mei 2009, nr. 27 409).

1.4. Verzoekster diende op 16 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd door verzoekster op 25 november 2009 aangevuld.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 21 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 2 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.09.2009 werd ingediend en op datum van 25.11.2009 werd aangevuld door :

P.(...), B.(...) (...)

nationaliteit: Turkije

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verwijst naar het feit dat zij moeder is van de meerderjarige S.(...), H.(...) (geboren op (...) te (...), Turkije) en de minderjarige S.(...), B.(...) (geboren op (...), te (...), Turkije), die over verblijfsrecht in België beschikken. Echter om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op basis van dit gegeven dient betrokkene zich te beroepen op de voorziene procedure en dient zij te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene stelt dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid, omdat de vader van de kinderen, de heer S.(...) B.(...), die verblijfsrecht in België verkreeg op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdane en bij wie de kinderen verbleven, op 25.10.2009 overleed. Betrokkene stelt dat zij nu niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat zij de zorg voor haar kinderen op zich heeft genomen. Echter verzuimt betrokkene het om ook maar enige bewijs voor te leggen die deze loutere bewering zou kunnen staven en toont zij ook niet aan dat haar kinderen effectief met haar samenwonen. Betrokkene beweert weliswaar dat zij op hetzelfde adres woont, maar verzuimt het om enig document voor te leggen die deze bewering kan staven. Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de scheiding van betrokkene en de vader van de kinderen, uitgesproken op 05.09.2000 door de rechtbank van (...), Turkije, betrokkene gevraagd heeft dat de kinderen werden toegewezen aan de vader. (document toegevoegd aan het administratief dossier van de kinderen). Betrokkene toont niet aan dat de kinderen na het overlijden van haar ex-echtgenoot opnieuw aan haar zijn toegewezen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat betrokkene niet aantoont dat dit artikel van toepassing is, aangezien zij niet aantoont dat zij een effectieve gezinscel vormt met haar kinderen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de

bescherming van art. 8.

Betrokkene beweert verder dat van haar niet verwacht kan worden dat zich opnieuw elders gaat vestigen, precies omdat zij hier hetzij op een officiële, hetzij op een niet-officiële manier gedoogd in België heeft verbleven. Echter dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 09.02.2009 naar haar land van herkomst werd gerepatrieerd omdat zij niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikt. Betrokkene is blijkbaar daarna teruggekeerd naar België, zonder dat zij zich in hiertoe in regel heeft gesteld. Bovendien dient te worden opgemerkt dat van betrokkene niet wordt verwacht dat zij zich opnieuw elders anders gaat vestigen, maar wel dat zij de aanvraag tot machtiging tot verblijf via de voorziene procedure indient, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij onmogelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat zij er geen bindingen meer mee heeft en dat voor haar onmogelijk zou zijn om zich te regulariseren gezien de administratieve moeilijkheden die er zouden gelden, gezien haar lange afwezigheid. Echter dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

De elementen van integratie, namelijk de bewering dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven, (tegengesproken door het feit dat zij op 09.02.2009 naar haar land van herkomst werd gerepatrieerd) en het feit dat zij Nederlandse les heeft gevolgd hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 21 oktober 2013 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 2 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw

Naam, voornaam: B.(...), P.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

**Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan belang. Volgens de verwerende partij beschikt zij op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bij een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zo stipt de verwerende partij aan, zou zij, na te hebben vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, niet anders kunnen dan een nieuw bevel ter kennis te brengen. Volgens de verwerende partij ontbeert verzoekster bijgevolg elk belang bij haar vordering.

2.2. De Raad merkt op dat er geen bevel mag worden gegeven, zelfs niet op grond van een gebonden bevoegdheid, wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206 948). De Raad stelt vast dat verzoeksters in haar verzoek-

schrift de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM waardoor zij wel degelijk belang kan hebben bij haar beroep.

De exceptie van niet ontvankelijkheid wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In haar tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

In een derde middel werpt verzoekster de schending op van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel (de overschrijding van de redelijke termijn)”*. Verzoekster verwoordt haar middelen als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a)De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b)In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c)De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op

rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Op 10.12.2013 schreef de raadsman van verzoekster het volgende:

U hebt op 21/10/2013 een negatieve beslissing genomen omtrent de regularisatieaanvraag van mevrouw B.(...) P.(...).

De voornaamste reden is dat ze niet zou kunnen aantonen dat ze effectief met haar kinderen samenwoont.

In bijlage vindt u officiële documenten waaruit blijkt dat ze wel effectief heeft samengewoond met haar kinderen.

In bijlage vindt u haar echtscheidingsvonnis waarop haar adres is vermeld als (...).

Zo ook vindt u een e-mail vanwege haar raadsman d.d. 21/04/2010 gericht aan de cel regularisaties van de stad Antwerpen waarin haar nieuw adres, (...), (...) is doorgegeven.

Ook vindt u een verklaring van het OCMW waaruit blijkt dat zij en haar gezin financiële steun ontvangen van het OCMW.

Ook vindt u inschrijvingsfiches van de (...) d.d. 24/06/2011 waarop haar adres is vermeld als de (...).

Hierop wordt vermeld dat de kinderen op hetzelfde adres wonen.

Ik denk dat de motivering berust op kennelijk verkeerde feitelijke gegevens.

Mag ik u dan ook verzoeken om de negatieve beslissing in te trekken en cliënte alsnog te regulariseren, desnoods onder voorwaarden.

Nadat de vader is overleden heeft mevrouw automatisch het ouderlijk gezag gekregen van haar kinderen.

Alleszins ligt er geen gerechtelijke beslissing voor waarbij iemand anders aangesteld is als voogd van het minderjarig kind.

Mag ik u vragen, gelet op deze gegevens en rekening te houden met artikel 8 EVRM, de beslissing te herzien.

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen en berust op verkeerde feitenvinding.

Op 25.11.2009 is het nieuw adres van verzoekster doorgegeven als zijnde Handelsstraat 30 te 2060 Antwerpen.

Op 21.04.2010 is de adreswijziging nogmaals per e-mail overgemaakt aan de Cel Regularisaties van de Stad Antwerpen.

De wijkagent heeft haar aldaar meerdere malen aangetroffen.

Het is dan ook een raadsel waarom er in de bestreden beslissing wordt gezegd dat verzoekster niet zou samenwonen met haar kinderen en zij geen effectieve gezinscel zou vormen!

Alle officiële documenten vermelden het adres van verzoekster als zijn (...) (OCMW, SCVO).

Ook staat haar naam vermeld op de huurovereenkomst, samen met die van de kinderen.

Het houdt ook geen steek te beweren dat de niet kinderen niet zijn toegewezen aan verzoekster. Omdat hun vader is overleden heeft zij automatisch het ouderlijk gezag alleen verder uitgeoefend. Allezins is er geen gerechtelijke beslissing voorhanden die het ouderlijk gezag aan iemand anders heeft toegewezen.

Het eerste middel is gegrond.

(...)

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zoverbij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het

economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar kinderen en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Het minderjarig kind woont al meer dan 5 jaar in België. Van hem kan niet verwacht worden dat hij gedwongen zou worden zijn moeder te volgen naar Turkije. Het kind was zeer jong toen het Turkije verliet en heeft hij geen banden meer met dat land. Art. 8 EVRM beschermt alleszins de minderjarige in dit geval. Het middel is bijgevolg gegrond.

(...)

Ingrid OPDEBEECK wijst op de toepasbaarheid van de zorgvuldigheidsplicht en de redelijke termijn als onderdeel van deze zorgvuldigheidsplicht. Een vernietiging door de Raad van State of de RW van een besluit wegens schending van de redelijke termijn impliceert in sommige gevallen een verbod om alsnog een nieuw besluit te nemen, zodat de redelijke termijn als vervaltermijn werkt of impliceert in andere gevallen de verplichting of de mogelijkheid om achteraf een besluit te nemen dat er anders zal moeten uitzien dan het vernietigde besluit, wat betreft de inhoud of de werking in de tijd van dat besluit. (I. OPDEBEECK, Rechtsbescherming tegen het stilzitten van het bestuur, Brugge, Die Keure, 1992.)

De rechtspraak oordeelde eerder reeds dat een behandelingstermijn van vier jaar niet meer redelijk is. (S. D'HONDT en S. BOUCKAERT, Artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet: pseudoniem voor een onverhoopte rijkdom aan mogelijkheden? enkele bedenkingen bij het arrest van het Arbeidshof Brussel dd. 8 juni 2000. T. Vreemd, 2000, 221 en Arbh. Brussel 8 juni 2000, T. Vreemd. 2000, 274.)

In strafzaken wordt de redelijke termijn geapprecieerd aan de hand van een 3-tal criteria :

- 1)de periode die verstreken is tussen de in verdenkingstelling en de uiteindelijke berechting
- 2)de complexiteit van het dossier
- 3)de medewerking of tegenwerking van de betichte

Het wordt geenszins aanvaard dat de traag werkende parketdiensten en/ of de slechte organisatie van het dossierbeheer een factor zouden zijn die de overschrijding van de redelijke termijn kunnen vergoelijken.

In casu gaat het niet om een strafzaak, doch om een betwisting in het vreemdelingencontentieux.

Zij zijn in die zin vergelijkbaar dat de betrokken persoon niet al te lang in de rechtsonzekerheid kan blijven die een betwisting met zich meebrengt.

In strafzaken is de uiterste sanctie de verjaring. In het domein van het vreemdelingenrecht bestaat dit niet, wat niet betekent dat de Minister van Binnenlandse Zaken het zich kan permitteren dit soort betwistingen al te lang te laten aanslepen, ook al staan we voor een "termijn van orde", aan de niet-naleving waarvan geen juridisch gevolg is verbonden..

Het Arbitragehof oordeelde op 09.01.96 (arrest nr. 4/ 96, B.S. 27.02.96) in een betwisting omtrent toepassing van art. 10 Vreemdelingenwet (gebrek aan samenwoning na huwelijk tussen 2 niet EU-burgers) dat inmenging in het privé leven van betrokkenen met het oog op controle van de voorwaarde van samenwoning, slechts geoorloofd was: voor zover de wet dit voorzag;

voor zover deze controle gebeurde binnen de beperkingen van art. 8, § 2 E.V.R.M.;

Echter, er zou wel inmenging zijn, hetzij indien deze feitelijke scheiding niet effectief en duurzaam was, hetzij indien de beslissing hieromtrent niet genomen werd binnen een redelijke termijn (de administratieve afhandeling van deze verblijfsaanvragen sleepte in veel gevallen jaren aan !)

De redelijke termijn moet geval per geval beoordeeld worden, doch vanaf het verstrijken van een bepaalde periode, ontstaat een toestand die voor elke betrokkene rechtsonzekerheid schept.

In casu is er een termijn verstreken van 4 jaar!

Door het lang uitblijven van een beslissing, bleef verzoekster, gedurende jaren in onzekerheid over haar verblijfsstatuut in België.

De overschrijding van de redelijke termijn kon in natura hersteld worden door het toekennen van een machtiging tot verblijf aan verzoekster. Dit is ten onrechte niet gebeurd. Het middel is gegrond.”

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster de volgende stukken toe:

1. Bestreden beslissing
2. Bijlage 13 met akte van kennisgeving
3. Fax d.d. 10.12.13 raadsman aan DVZ
4. Echtscheidingsvonnis
5. E-mail van raadsman
6. Verklaring OCMW
7. Inschrijvingsfiches SCVO-Sité
8. Loonbrieven S.(...) H.(...)
9. Arbeidsovereenkomst S.(...) H.(...)
10. Facturen
11. Huurcontract
12. Getuigschrift van woonst met historiek van S.(...) B.(...)
13. Getuigschrift van woonst met historiek van S.(...) H.(...)
14. Geboorteakte S.(...) H.(...)
15. Geboorteakte S.(...) B.(...)
16. Identiteitskaarten van S.(...) H.(...) en S.(...) B.(...)
17. Schoolattest S.(...) B.(...)
18. Schoolattest S.(...) H.(...)
19. Fax raadsman d.d. 25.11.2009

3.2. De drie door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. De hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur waarvan de schending wordt aangevoerd, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

3.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.5. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze worden ingeroepen, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissingen onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek uit op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat de middelen verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dienen te worden onderzocht.

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn

wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. De tweede bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling schrijft het volgende voor:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

3.9. Verzoeker betwist noch weerlegt de vaststelling dat zij niet beschikt over geldige binnenkomst-documenten waardoor zij niet aantoonde dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende zou zijn gemotiveerd of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke manier zou zijn genomen.

3.10. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf te worden gemachtigd, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandig-

heden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.11. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 16 september 2009 (zie punt 1.4), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekster betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerde:

"1. Speciale omstandigheden waarom de aanvraag in België wordt ingediend

Voorafgaandelijk

Buitengewone omstandigheden houden geen overmacht in, standpunt dat ook verwoord werd in de omzendbrief d.d 09 10 97 betreffende de toepassing van oud art. 9 § 3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 14 11 97.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene' R.v.St; nr. 60 962, 11.07 96, TVR 97, p 385

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen. R.v St 09.04.98, nr. 73.025

Zo kan een lang verblijf in Belge, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St nr.84.658,13.01.00.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren R.v St nr. 58.969, 0104 96, TVR 97, p.29.

Verzoekster kwam het land binnen in 2006.

Zij is gehuwd met de heer B.(...) O.(...), van Belgische nationaliteit en momenteel verblijvende in de gevangenis.

In februari 2009 is zij gerepatrieerd en is zij teruggekomen in augustus 2009.

Verzoekster meent zich te kunnen beroepen op volgende uitzonderlijke omstandigheden die haar verhinderen de regularisatieaanvraag in te dienen via de diplomatieke post in het land van herkomst:

1. Sociale bindingen en prangende humanitaire situatie op grond van duurzame lokale verankering.

Verzoekster heeft zich alhier gevestigd met al haar belangen.

Redelijkwijze kan van mijn cliënte niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders gaat vestigen, precies omdat zij hetzij op een officiële manier hetzij op een onofficiële maar gedoogde manier in België heeft verbleven, bovendien zonder iemand ook maar enige last te bezorgen.

Verzoekster is zeer geliefd door haar omgeving.

Er staat een verblijf vast sedert 2006, waarin verzoekster reeds bijzonder geïntegreerd is.

Zij spreekt Nederlands.

2.Het bewijs op zich dat verzoekster sedert 2006 in België verblijft vormt nog geen sluitend bewijs van buitengewone omstandigheden, waardoor deze aanvraag tot verblijf in België kan ingediend worden doch vormt een voorname indicatie

Alleszins staat vast dat verzoekende partij een langdurig verblijf in België beoogt, waarna in evenredigheid haar integratie dient beschouwd te worden

3.Het is verzoekster onmogelijk terug te keren naar haar land van herkomst waarmee zij immers geen enkele binding of relatie meer onderhoudt sinds 2006 en het is haar dermate onmogelijk zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die aldaar gelden gelet op haar lange afwezigheid.

4.Bovendien is mijn cliënte volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Indien zij vervolgens het Belgisch grondgebied zou dienen te verlaten ingevolge een beslissing van de Belgische staat, levert de uiteindelijke verwijdering tijdens een aanvraag in het buitenland verzoekster een onoverkomelijk nadeel op. Waar verzoekster haar hebben en houden zou dienen achter te laten, is er een onevenredigheid in de buitengewone inspanning welke deze zou betekenen voor verzoekster regularisatie in het buitenland aan te vragen.

5.Verzoekster beroept zich tevens op art. 8 Europees Verdrag Rechten van de Mens inhoudende dat indien zij gedwongen zou worden haar aanvraag in het herkomstland in te dienen, dit een schending zou uitmaken van haar recht op gezinsleven.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel met voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, mag niet vergeten worden dat haar echtgenoot wordt beschermd door artikel 8 EVRM. Ook hij is gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België met verzoekster."

3.12. Blijkens het administratief dossier werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 september 2009 op 25 november 2009, op 22 december 2010 en op 3 mei 2011 aangevuld door middel van faxberichten met bijlagen. In haar faxbericht van 25 november 2009 stelt de raadsman van verzoeker het volgende:

"Ik ben de raadsman van mevrouw B.(...) P.(...), (...).

Op 14.09.09 heeft zij een aanvraag gedaan cf. art. 9bis van de vreemdelingenwet.

Zij wenst haar hangende aanvraag te actualiseren (instructie 19.07.09).

Omdat zij voldoet aan de voorwaarden van de nieuwe instructie dd. 19.07.09 moet er worden vermoed dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt zoals vereist door de vreemdelingenwet.

Het zou een inhumane situatie opleveren mocht zij terug naar Turkije gaan.

Zij meent dat zij in een prangende humanitaire situatie zit en dat het een inhumane situatie zou opleveren mocht zij niet geregulariseerd worden.

De situatie van cliënte kinderen is dermate klemmend dat zij zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering de schending zou inhouden van een fundamenteel recht met directe werking in België, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is,

Zij is immers moeder van 2 minderjarige kinderen met onbeperkt verblijfsrecht in België,

De zorg voor deze kinderen werd waargenomen door hun vader en ex-echtgenoot van cliënte, dhr. S.(...) B.(...).

Deze laatste is echter op jonge leeftijd overleden op 25.10.2009 door een hartaanval.

Cliënte woont nu samen met haar kinderen en er is niemand anders die voor haar kinderen kan zorgen.

ik meen dan ook dat client geregulariseerd moet worden opdat zij haar gezinsleven met haar kinderen kan uitoefenen (art. 8 EVRM)."

3.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150; J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653).

3.14. In casu wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat verzoekster *“niet aantoont dat zij een effectieve gezinscel vormt met haar kinderen”*. Verzoekster oppert in haar middel dat het de bedoeling is van de verwerende partij om haar om het even welk verblijfsrecht te weigeren, hetgeen niet verenigbaar zou zijn met het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt echter op dat er geen enkele aanwijzing bestaat van de voorgehouden kwade trouw in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris. Naar aanleiding van de bewering van verzoekster dat de handhaving van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen gezien verzoekster gescheiden zou moeten leven van haar kinderen, stipt de Raad aan dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat *“van betrokkene niet wordt verwacht dat zij zich opnieuw elders anders gaat vestigen, maar wel dat zij de aanvraag tot machtiging tot verblijf via de voorziene procedure indient, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Voor zover verzoekster naar aanleiding van de tweede bestreden beslissing opwerpt dat van het minderjarig kind niet kan worden verwacht dat hij zijn moeder zou volgen naar Turkije, merkt de Raad op dat de tweede bestreden beslissing geenszins automatisch tot gevolg heeft dat het kind zijn moeder naar Turkije zou moeten volgen en dat er enkel sprake is van een tijdelijke scheiding om een machtiging of een toelating aan te vragen via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in Turkije.

3.15. In haar eerste middel verwijst verzoekster naar een brief die haar raadsman zou hebben gericht aan de verwerende partij op 10 december 2013 en die een soort ‘willig beroep’ bevat tegen de thans bestreden beslissingen van 21 oktober 2013. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris uiteraard geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek worden verweten op grond van informatie die dateert van na de bestreden beslissing, waardoor er met de punten van kritiek van verzoekster geen rekening kan worden gehouden.

3.16. Verzoekster beklaagt er zich over dat zij op 25 november 2009 en 21 april 2010 zou hebben meegedeeld dat zij woonachtig was in de Handelsstraat nr. 30 in Antwerpen zodat zij niet begrijpt waarom in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat zij niet zou samenwonen met haar kinderen en geen effectieve gezinscel zou vormen. De Raad merkt echter op dat er in de oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 september 2009 nergens sprake is van een gezinsleven met kinderen in België. In de aanvulling van 25 november 2009 wordt een nieuw adres opgegeven en wordt het volgende geopperd: *“Cliënte woont nu samen met haar kinderen en er is niemand anders die voor haar kinderen kan zorgen.”* In de eerste bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat verzoekster *“verzuimt (...) om ook maar enige bewijs voor te leggen die deze loutere bewering zou kunnen staven en (zij) toont (...) niet aan dat haar kinderen effectief met haar samenwonen. Betrokkene beweert weliswaar dat zij op hetzelfde adres woont, maar verzuimt het om enig document voor te leggen die deze bewering kan staven.”* De bijlagen die bij de faxberichten werden verzonden en die zich in het administratief dossier

bevinden bevatten inderdaad geen enkel stuk dat onomstotelijk aantoonde dat verzoekster en de kinderen effectief samenwonen op het bewuste adres in Antwerpen. De bewijslast betreffende het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven ligt echter bij verzoekster. Verzoekster kan het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris overlaten om uit het loutere feit dat de adresgegevens van haar zonen, waarvan er overigens één reeds geruime tijd meerderjarig is, en deze van verzoekster, die op bepaalde documenten zouden zijn vermeld, identiek zijn, een effectief beleefd gezinsleven af te leiden of te construeren. Dit geldt des te meer aangezien er in het dossier een aantal indicaties zijn die pleiten tegen het bestaan van een werkelijk gezinsleven, waarnaar in de eerste bestreden beslissing trouwens uitdrukkelijk wordt verwezen: *“Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de scheiding van betrokkene en de vader van de kinderen, uitgesproken op 05.09.2000 door de rechtbank van (...), Turkije, betrokkene gevraagd heeft dat de kinderen werden toegewezen aan de vader. (document toegevoegd aan het administratief dossier van de kinderen). Betrokkene toont niet aan dat de kinderen na het overlijden van haar ex-echtgenoot opnieuw aan haar zijn toegewezen.”* Verzoekster meent thans in haar middel dat het ouderlijk gezag na het overlijden van de vader exclusief door haar zou worden uitgeoefend, maar zij staat deze bewering niet door de rechtsregels aan te duiden die op haar geval van toepassing zijn en toont evenmin aan dat haar meerderjarige zoon nog onderworpen zou zijn aan het ouderlijk gezag. De documenten die verzoekster thans als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, doen aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM werd onvoldoende aannemelijk gemaakt.

3.17. Inzoverre verzoekster in haar derde middel de schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat de behandeling van strafzaken niet kan worden gelijkgesteld met de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Er wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen moeten worden behandeld. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Rekening houdend met het feit dat verzoekster de mogelijkheid had om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft kan een behandelingstermijn zoals in casu niet als onredelijk lang worden beschouwd. Verzoekster toont daarenboven niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat het bestuur eerder had moeten reageren. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in haren hoofde zou ontstaan. (cf. RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

3.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven. Er werd geen schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel noch van de materiële motiveringsplicht aangetoond. Er werd evenmin een schending van het beginsel van de redelijke termijn aannemelijk gemaakt.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen aangevoerd die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN